

دین و انسان

دین و انسان
دین و انسان و مطالعات فرهنگی
دین و انسان

چندی پیش، زن و شوهری نزد مشاور خانوادگی خود رفتند. مشکل آندو این بود که زن شدیداً از هر گونه نوازش رنج میبرد.

مشاور خانوادگی پس از بررسیهای لازم دریافت که در وجود این زن هیچگونه اکراهی نسبت به مسائل جنسی یافته نمیشود. یعنی روابط ذنشوئی او با همسرش کاملاً طبیعی است. تنها معماً روانی او تغیر شدیدی بود که از نوازش‌های مهر آمیز به او دست میداد. در خانواده‌دیگر، روانپزشکی بدremان نوجوانی پرداخت که پدرش از دست عصیانگریهای او به سه‌هشتمه بود. میان این فرزند و پدر رشته عواطف و تفاهمنوی قطع شده بود. روانپزشک میکوشید تا براین بحران فائق آید. روزی پدر ناگهان فرزند خود را در آغوش کشید و این نوازش بحدی عیقق و گرم صورت گرفت که هر دو تحت تأثیر یک سلسه عوامل عاطفی دچار هیجانی سخت شدند. پدر و فرزند در این هماوغوشی از قرط شف گریستند.

فرزند طفیانگ که گویی همه خصلتهای گذشته خود را فراموش کرده بود در بر ق چشم ان نوازشگر پدر خبره ماند و با آهنگی مرتش گفت:

«پدر، از آن‌وقوعی که کودک بودم تا با مرد زاین

نخستین بار است که تو مرا در آغوش میکشی».

حوالی از این قبيل با ذندگی روزمره ما ناآشنا نیست. شاید باور نکنید که عده زیادی از ما در برابر لمس - لمس کردن یا لمس شدن - بطور دردناکی احساسات ناگوار خود را پنهان میکنیم. دلیل این امر بسادگی قابل درک است. چه

بسیاری از ماتماههای بدنی را بر حسب مفاهیم جنسی یا مقتضیات درگیری و نیز توجیه میکنیم. این نیز خود معلول عوامل اجتماعی و فرهنگی ماست.

کسانیکه چنین مژهای نامرئی در مسائل عاطفی ایجاد میکنند از یک چیز مهم غفلت میورزند. مثلاً درباره «لمس» فراموش میکنند که این امر چه نقش

بزرگی میتواند در ابراز احساسات، تأمین تشویق و حمایت عاطفی داشته باشد.

در روابط انسانی تماس و لمس یک کیفیت مهم و مؤثر بشمار می‌رود. با وجود این ما غالباً فراموش میکنیم که پجه ترتیبی آنرا از دیگران دریافت‌داریم یا آنرا چگونه بدبیران تقدیم کنیم. نوازش جراحات بسیاری از کشاکشها و نزاعها را التیام می‌بخشد.

میگویند روزی مادری هنگام رفقن به مهمانی با دودختر یازده و سیزده ساله‌اش برس‌لباس پوشیدن مشاجره کرد. این مشاجره چندان اوج گرفت که سرانجام مادر برای آرام کردن آن‌دو مجبور به استدلال و یافتن کلمات حکمت‌آمیز گردید. ولی نزاع با این حرفاها فرو نتشست. فرمانهای پدر نیز در روح آشفته آندو نظم و آرامشی برقرار نکرد. اما همینکه مادر با تغییر چهره برآورده خویش رو به نوازش آورد و دختران عصیانی خود را در آغوش کشید صحنه بخودی خود رنگ دیگری گرفت.

لمس بدن در لحظه‌های بحرانی که آدمی فشار سختی را تحمل میکند نیز بسیار آرام‌بخش است. فراموش نمیکنم وقتی که همسرم در بیمارستان بودمن ساعتها در کنارش می‌نشستم و فقط دست او را در دست خودنگه میداشتم. بنابراین، این درست نیست که زن و شوهر در جریانهای مختلف فرزندگی، بهنگام اندوه و درد و یار موقع شادمانی و آرامش خیلی بندرت دستهای یکدیگر را می‌پیشند و از خاصیت لمس از این دیدگاه بهره‌ای بر نمیگیرند. هلن گلر که از کودکی نایینا و کرن بود در

یادداشت خاطرات خود چنین مینگارد:

«سگ من روی چمن بازی میکرد. میخواستم با لمس شکلی از اندام او را بدزنم بیاوردم. آهسته آهسته شروع بدلمس او کردم. بدن پشمaloیش میان دستهایمی غلتبدها عضلات خود را منقبض میکرد، اندامش را میکشید و از نوازش من لذت میبرد. تأمیتوانست

خود را بیشتر بمن می‌حسابند . با ذیانش دستهایم را میلیسید ، دم خود را میچرخاند و با پنجه دستمرا قفلک میداد . تمام وجود حیوان سرشار از لذت شده بود . میدانست که اگر زبان داشت حقتماً بمن می‌گفت : بهشت را نیز با فوازش میتوان بdest آورد . تحقیقاتی که درباره حیوانات بعمل آمده تبایحی مشابه بdest داده است .

چند سال پیش دانشمند روانشناسی بنام هری هارلو آزمایش جالبی در این زمینه بعمل آورد که بشرح ذیر است :

این روانشناس برای تعدادی از بچه میمونها ، دو «مادر ساختگی» یکی از سیم و دیگری از اسفنج درست کرد . مادر سیمی قطعه بچه میمونها شیر میداد و هنر هیچگونه فوازشی نداشت . امامادر اسفنجی تنها آغوش گرمی داشت ، ولی شیر نمیداد . جالباً اینستکه چون به بچه میمونها فرست انتخاب این بخطار همان آغوش گرم و مساله «تماس» بود . این آزمایش بمنزله خط بطلانی بود براین تئوری که عده‌ای میگویند : کودک مادر خود را بخطار غذائی که برایش تأمین میکند ، میخواهد .

برغم تمام مطالبی که از تظر علم ، غریزه و احساس متعارفی ثابت گردیده باز بسیاری از ما تقریباً بطور عمده از کیفیت و کمیت تماس و لمس میکاهیم .

پس از دوران خردسالی ، کلمات جایگزین لمس می‌شود ، مسافت و دوری جای نزدیکی و تماس را میگیرد . تنها ناید دست دراز کرد و کودک را بمنظور کنترل و جلوگیری از انجام کاری با لمس خود آشنا ساخت . برخی معتقدند که تکرار جمله «dest نزن» کم کم این مفهوم را در دهن کودک منعکس مینماید که dest زدن و لمس چیزی «خوب نیست» .

علاوه بر این ، والدین بسیار مراقب حرکات خود هستند و خیلی به این نکته اهمیت میدهند که مبادا

چشم کودک در حالی به آنها بینند که مثلاً دست درست هم نهاده نگاههای مهرآمیزی بهم ردودیل میکنند . بسیاری از والدین میان تماسهایی که بر مبنای احساسات جنسی حاصل می‌شود با تماسهایی که مبنای عشق و همدردی و مهربانی و تقدیر دارد فرق قائل نیستند . از اینرو دختران و پسران درحال رشد خود را با کمال احتیاط لمس میکنند .

همین طرز رفتار کافیست که موضوع تماس را برای همیشه در ذهن ما بدلجهوه دهد و در معاشرتهای بعدی خود همواره مواطن آن باشیم که دست و اعضایمان با کسی تماس حاصل نکند .

حال برای اینکه در شیوه خود تحولی بوجود آوریم و نقش لمس مهرآمیز را عملاً در صحنه‌های مختلف زندگی خود بینیم باید به پیشنهاد روانشناسانی گوش فرادهیم که این مطالب را عینتاً بررسی کرده‌اند . روانشناسان در این باره پیشنهادات ذیر را عرضه میکنند :

● دکتر الکساندر لون میگوید :

«هیچ چیز ناراحت کننده‌تر از این نیست که در شیوه خود تغییر ناگهانی و غیرمنتظره‌ای ایجاد کنند . بنابر این شما که سالها با شیوه‌ای خوگرفتاید بایدی گو نهای رفتار کنید که شیوه حدبده‌شما همچون یک امر غریب و شگفت آور اعضا خانواده‌تان را به حیرت نیندازد . پس موضوع را با آنان در میان بگذارید .

● انجام لمس را با کارهایی شروع کنید که از حدود

عرف بسیار دور نباشد . بنابر این مقید باشید که صبح بختیر و یا شب بخیر گفتن خود را با بوسه همراه کنید .

در دید و بازدیدها به گرمی هر چه بیشتر دست یکدیگر را بشارید و یکدیگر را در آغوش کشید .

● حالات دیگران را خوب ارزیابی نمایید .

زیرا ممکنست طرف شما در وضعی باشد که اگر به او نزدیک شوید و بخواهید از خاصیت لمس استفاده کنید او را برآشته تر سازید . کودکان نیز حالاتی دارند که در آن شدیداً تماس پدر و مادر را از خود دفع

مردی مدتی در صحبت ابراهیم ادهم بود .
چون خواست جدا شود گفت: یا خواجه عیبی درمن
دیده‌ای بگوی . گفت: در توهیج عیبی ندیده‌ام، زیرا
که در تو پیش دوستی نگریسته‌ام ، لاجرم هرچه در
تودیده‌ام مرا خوش‌آمده است .

روزی بایزید بسطامی میرفت جوانی قدم بر قدم
شیخ نهاد و گفت: قدم بر قدم مشایخ چنین نهند .
پوستینی در بر شیخ بود. جوان گفت: یاشیخ ، پاره‌ای
از این پوستین ده تا بر کت توبین رسد . شیخ گفت:
اگر پوست با یزید در خودکشی ، سودت ندارد تا
عمل بایزید نکنی .

عبدالله مغربی ، چهار پسر داشت که هر یکی را
پیشه‌ای آموخت . گفتند: این چه لایق ایشانست ؟
گفت: ایشان را کسی آموزم تا بعد از وفات من به
سبب آن که من پسر فلانم ، جگر صدیقان نخوردند و در
وقت حاجت ، کسی کنند .

روزی جمعی نزد شیخ رفتند و او در بند بود .
گفت: شما کیستید ؟ گفتند: دوستان تو .
با ایشان سنگ انداخت . همه گریختند . گفت:
ای دروغ زنان ، دوستان یعنی چند از دوست خود
میگریزند ؟ .

از کتاب تذکرة الابلیاء شیخ عطار

میکنند . پس باید این حالات را بخوبی شناخت .
● هنگام لمس از لحاظ عاطفی صحبت عمل داشته باشد .

روانشناسی میگوید: روزی هنگامیکه سخت‌سر گرم
کارهای خود بودم دخترم بکنارم آمد . دیدم که ازمن
انتظار تقدیر دارد . آنگاه در حالیکه دستم را روی
شانه او نهاده بودم به انجام کارهای خود ادامه دادم .
دخترک احسان کرد که حواس من با او نیست ، و این
تفقد ظاهری من خالی از هر گونه روح و توجه است .
کودکناگهان این جمله را بزبان جاری ساخت:
«پدر، تو چرا مرا از خود کنار نگاه میداری؟»
این کلام را متوجه این نکته کرد که ایرانی از تقدیر
اگر خالی از احسان باشد در طرف اثر معکوس میگذارد .
من دست خود را روی شانه دخترم نهاده بودم ولی او احسان
میکرد که دارم او را از خود میرانم .

● تماس باید الهام دهنده آرامش باشد نوسیله‌ای
برای برآوردن خواهش‌های خود .

● این نکته را نیز همیشه بخاطر داشته باشد
که لمس همیشه متنضم مفهوم جنسی نیست . این امر
بر بسیاری پوشیده است که انواع مختلف لمس دارای
معانی گوناگونی است و آدمی میتواند هر یک را که
میخواهد در تماس‌های خود منتظر بدارد .
دکتر هربرت اوتو که یکی از پیشگامان تحقیق
در باره نحوه پرورش شخصیت و رشد استعدادهای
انسانی است . معتقد است که از لمس خیلی چیزها پدید
می‌آید و اثراتی دارد که ممکن است متفاوت باشد .

وی میگوید: « لمس از میان مردم مرزاها و
حجایها را بر میدارد ، سدهای عاطفی را میشکند و
موانع آشنازی را بر طرف میکند . »
ا تو باز میگوید: « لمس همیشه یک تبادل است
اگر نخواهیم آنرا یک عامل اشتراک بدانیم . بالمن
ما رشد میکنیم وبالمن بدیگران امکان میدهیم تارشد
کنند . » ●